

Vážení přátelé, milí rozhlasoví posluchači, statistika je, řečeno s nadsázkou, věda, která říká, že když jste snědli kuře a váš soused byl o hladu, měl jste každý polovinu.

V rámci sčítání lidu došlo k něčemu podobnému. V řadě faktorů se ze sčítání stal spíše sociologický průzkum, který příliš nevyjadřoval objektivní počty – některé otázky byly dobrovolné, pocitové, lidé měly zábrany svěřovat něco, o čem jsou přesvědčeni, že stát vědět nemusí, a podobně. V otázce náboženské příslušnosti a postojů to je markantně vidět.

Z výsledků si církev musí vzít poučení, že šlo spíše o ukázkou míry identifikace členů církví s církvemi jako institucemi, ale také o přesvědčení, zda a jak vydávat o své víře svědectví na veřejnosti.

Odpovědi vytvořily v rámci katolické církve několik skupin. V první řadě je tu segment těch, kteří si plně uvědomují své poslání a navštěvují nedělní bohoslužby, sledují je ve sdělovacích prostředcích, což je asi jeden až 1,2 miliónu obyvatel.

Pak jsou tu ti, kteří svou identitu vyjadřují jen několikrát do roka, kostel navštíví o Vánocích, Velikonocích nebo dušičkách. Počítám, že je to čtvrtina pokřtěných, tedy asi milión lidí.

Další čtvrtinu z pokřtěných tvoří ti, kteří navštíví kostel při křtu, sňatku nebo pohřbu. To je další milión. A nesmíme zapomenout na ty, co se s církví neidentifikují v souvislosti s výchovou za totality, případně o své příslušnosti k církvi nevědí.

Obdobně tomu je u jiných církví s tím rozdílem, že návštěvníků pravidelných bohoslužeb je ještě nižší podíl v duchu vlastní tradice. K církvím se však hlásí občas i nepokřtění, což je skutečně zanedbatelné číslo.

Máme-li přesnou statistiku, nejen dobrovolnou sondu, musíme ji také umět interpretovat. A to je umění stejně zřídka uvnitř církve jako vně.